

Posudek vedoucího práce na magisterskou diplomovou práci Roberta Škardy (ÚHV FF UK)

Sotva najdeme v novějších dějinách české hudební kultury tak diskontinuitní a prudce proměnlivé období jako byla druhá polovina 20. století. A není pochyb o tom, že v rámci tohoto období plného prudkých zvrátů, způsobených obecně historickými událostmi, se ve dvou obdobích odehrával v umělecké české hudbě velmi dynamický, až bouřlivý vývoj – v období 60. a později 90.let. V obou případech šlo o kontinuální vyprošťování se ze ztuhlosti způsobené rigidním politickým systémem a jeho kontrolou všech oblastí společenského života včetně umělecké tvorby. A v obou těchto obdobích se zákonitě setkáváme s obdobnými jevy – s urychlenou (někdy hektickou a v důsledku rychlosti poněkud povrchní) absorpcí podnětů z vývoje evropské a americké hudby předchozího období, s nástupem další generační vlny formované odlišným paradigmatem, s proměnou hudebního života ve smyslu vytváření nových souborů specializovaných na nejnovější tvorbu domácí i zahraniční. A je zákonitě, že tato dynamická období poutají i zájem mladých muzikologů, kteří se (velmi cenně a záslužně) pokoušejí toto období historicky uchopit, analyzovat jejich tvorbu a, což je obzvláště cenné, podchytit i (v případě 60.let valem mizející) materiálovou základnu v podobě archivů zmíněných specializovaných souborů – přehledy provedené domácí a zahraniční soudobé tvorby nám pak podávají cenné svědectví o tuzemském tvůrčím i interpretačním světě, o tom, kam se upírala pozornost skladatelů a interpretů soudobé hudby i které oblasti soudobé světové tvorby třeba ležely stranou jejich zájmu.

Oblast české Nové hudby 60.let záslužně dokumentačně zmapovala před několika lety diplomová práce Markéty Lajnerové, vznikla i řada prací analytických (M.Srnka, K.Kohoutová, T.Havelková, M.Němcová ad.). Magisterská diplomová práce Roberta Škardy „**Pražské soubory soudobé hudby v letech 1990-2004, ÚHV FF UK, Praha 2006**“ se nyní pokouší o první souvislejší dokumentační podchycení druhého z oněch období dynamického vývoje – polistopadového patnáctiletí a jeho tvůrčích a koncertních aktivit na poli soudobé hudby. Diplomant si zákonitě musel svou práci vymezen nejen časově, ale i co do oblasti hudebního života – nezabývá se hudebním divadlem, orchestrálním repertoárem ani příležitostným uváděním komorních skladeb a věnuje svou pozornost specifickému fenoménu onoho období: vzniku a působení specializovaných souborů zaměřených na provádění soudobé hudby. Ten navazuje logicky na obdobný jev 60. let, kdy ovšem tehdy vzniklé soubory vesměs nepřežily nepřízeň počátku normalizačního období a postupně zanikly (byl to případ ansámblů jako byly Musica viva Pragensis, Komorní harmonie, QuaX, Sonatori di Praga a další), ze zmíněných souborů přežili vlastně jen Due Boemi di Praga díky dramaturgickému přeměření na tvorbu posrpnových svazových špiček a její propagaci v západní Evropě).

Škardova práce podává obšírné přehledy repertoáru specializovaných souborů i přehledy interpretů podílejících se na této oblasti pražského koncertního života, a lze říci, že jeho práce už dnes má významnou dokumentační hodnotu. Lze z ní vyčíst rychlý vývoj včetně dělení, štěpení či naopak vytrvalého setrvávání souborů a jejich klíčových osobností, z přehledu repertoárů pak sledujeme nejen intenzitu domácí tvorby pro komorní soubory, ale i zaměření dramaturgické pozornosti souborů na různé trendy hudby 20.století – zde jsem se snažil diplomanta (úspěšně) přimět k hlubší reflexi tohoto jevu.

Magisterskou diplomovou práci Roberta Škardy doporučuji k obhajobě a pokládám ji za cenný příspěvek k muzikologickému podchycení nejnovějších českých hudebních dějin.

Praha, 25. 5. 2006

Prof.PhDr.MgA. Milan Slavický,
Ústav hudební vědy FF UK Praha